

Pořád se říká, jak jsou zvířata některých věcí “neschopný” .

Že jim lze sice přiznat určitou inteligenci, určitý už konečně pocity a já nevím co, ale pořád se říká, že lhát zvíře neumí. Kecy!! Kecy v kleci, přátelé. Mám důkaz místo slibůch a rozhodně nebudu sama, to je mi jasný. Překvapivě je největším lhářem v naší rodině RUmíček. Duše čistá, hodná a poctivá. Ale je vidět, že všechno má svoje meze. □ □

V tu neděli, před jejich premiérou, kdy zůstávali poprvé v Domečku sami, jsem jim při naší odpolední procházce dala opravdu do těla. Líтали, hledali, nosili, aportovali, šplhali do strání, lítali z nich dolů, namáhali tělo, nos i duši. A doma potom po návratu padli do pelíšků a chrápali. Hezky až do večere, kterou spucli natošup a pak zase hurá zpátky ke kamnům. Ne, že by venku mrzlo, ale u kamen se dobře spinká, když vás hřejou do zádiček, ne? No a komu by se potom chtělo ještě večer ven? I Taliprtka trochu váhala. Ale ta jen trochu, pak se katapultovala ven. Zato u Rumíčka muselo dojít k obligátnímu přemlouvání, aby se laskavě zvednul a šel se vyčůrat. Ty jo, to ho štáráte ven jak bůra klacíkem z pod kovový rohožky před barákem.

Zatímco v Prahé vždycky chodí otravovat, že by potřeboval jít ven, aby mohl spát, tak tady, stejně jako na chalupě nic. Prostě spí a naopak ven vůbec nepotřebuje, protože proč by potřeboval, když nemá to vylučovací ústrojí, že jo. Takže v prvnotní fázi usilovně předstírá spánek, víčka pevně zavřeny a nic, ani chlup se na něm nepohne. Podezírám ho, že radši v tu dobu ani nedejchá. Když mu to nevyjde, tak pak sice má očička otevřeny, ale leží jak hadrovej pejsek a nic, ani chlup se na něm nepohne, očima taky nepohne, je zcepenělej. To vy už jste votrávený, protože se ho snažíte značnou dobu rozpohybovat a tak přidáte na důrazu a milé oslovení “Rumíčku,pojd’ se vyčůrat.”, vystřídá svižnější “Rumouši! Zvedej se a padej ven!” Mno, nakonec se vám podaří ho rozpohybovat a on se ven vykýbluje. Tam kouká, proč jste ho jako ven tahali. “Běž čůrat, Rumoušku.” hodíte mu nápovědu. “Co jako? Kam jako? Proč jako?” dozvíte se “Hele, nezevluj a padej čůrat!” trváte si na svém. “Jo takle, aha.” zatváří se, rozejde se, udělá oblouček a zase se vrací zpátky. “Si děláš ze mě čurinu, ne?” sdělíte mu, protože tak blbý prostě nejste. “No, jo. Čůral sem!” a hrne se domů. “Ty jo Rumouši, neštvi, padej se VY-ČŮ-RAT!” zdůrazníte mu, kdyby náhodou nerozuměl momentálně česky. Nad hlavou se mu vytvoří obrovský otazník a čučí. Vyzvete ho tedy znovu a důrazně, takže vyrazí, ujde pár kroků do tmy, napočítá jednadvacet-jednadvacet-jednadvacet, a jde zase zpátky. “RUME!!!!!! JÁ NEJSEM IDIOT!” dozví se sousedé. Rumíček nemá rád, když se zlobíte. A tak jde, zaleze do tmy, za židli, nadzvedne nožičku, aby udělal

A pak že nelžou!

povinnostem za dost, okamžitě ji položí zpátky a šťastnej, že tetkon už to má vyřešený se dere domů. Tam se vám směje Brtník, kterej od začátku říkal, že ho máte nechat spát, jenže vám to prostě nedá, protože prostě večerní venčení se nemůže vynechat, ne? Mno, oba pánové na to mají jinej názor evidentně. A Rumouška to dohnalo k tomu, že zase lže jako když tiskne. A tentokrát festovně. Zatímco na chalupě, když to předvedl, jsem ho nakonec přemluvila k tomu, že se prostě vyvenčí, tak teď si trval na svém, že JE PROSTĚ VYVENČENEJ! A vymlouvat mu to nemůžete, i když víte, že lže jak z partesu.

Předpokládám, že i u vás se najde protiargument k tomu, co říkají vědci a že vaši čtyřnohý kámoši jsou taky pěkný lháři. Však stačí, jak kolikrát si vymejšlejí mezi sebou. Aby jeden dostal to, co má ten druhý, vymyslí si hromadýho nepřítele u vrat, kterýho je zapotřebí zahlušit a když jeho parták opustí nějakej ten poklad, co zrovna vlastní, má ho rázem ten čtyřnohej prolhanec pro sebe □ . A pak že neuměj lhát!